

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 15 NOVEMBER 2012

7e KAMER

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - pensioenen
tegensprekelijk
prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2°, Ger. W.)

in de zaak:

1. C Z
appellante, vertegenwoordigd door mr. DE KERPEL S. loco mr.
BLOMME Koen, advocaat te 8820 TORHOUT, Vredelaan 25,

tegen:

1. RIJKSDIENST VOOR PENSIOENEN, openbare instelling, met zetel te
1060 BRUSSEL, Zuidertoren, geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr.
KRUIJEN V. loco mr. DE BOCK Ernest, advocaat te 1800 VILVOORDE,
Xavier Buissetstraat 26.

***

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 02-05-2011 door de arbeidsrechtbank te Brussel, 30e kamer (A.R. 10/3503/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 31 mei 2011;
- de neergelegde conclusies,

- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, neergelegd ter griffie op 4 oktober 2012 door advocaat-generaal ANDRE,
- de voorgelegde stukken.

***

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 27 september 2012, waarna de debatten werden gesloten, het openbaar ministerie zijn schriftelijk advies ter griffie heeft neergelegd, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

***

*

I. DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

Mevrouw C politiek vluchteling, die de Belgische nationaliteit verwierf, genoot vanaf 1 oktober 2005 een inkomensgarantie voor ouderen met het verhoogde basisbedrag voor de gerechtigde die zijn hoofdverblijfplaats niet met één of meer personen deelt (tenzij met personen die wettelijk niet geacht worden dezelfde hoofdverblijfplaats te delen met de gerechtigde).

Vanaf 26 januari 2009 woonde de heer Saïd Tsjatayev in bij mevrouw C. Volgens mevrouw C had zij deze persoon, haar neef, opgenomen in haar woning omdat hij als illegaal totaal uitgesloten was van elke vorm van uitkering of steun, niet kon werken en niet in zijn onderhoud of in een eigen woning kon voorzien. Deze wijziging in de samenstelling van het "gezin" werd niet meegedeeld aan de Rijksdienst voor Pensioenen.

2.

Bij beslissing van 26 januari 2010 herzag de Rijksdienst voor Pensioenen het recht op inkomensgarantie van mevrouw C. Het bedrag van de inkomensgarantie werd herleid tot het basisbedrag. Bovendien werd de voor het verleden teveel ontvangen inkomensgarantie teruggevorderd ten belope van een bedrag van 1.488,30 €, bedrag beperkt ingevolge de toepassing van de verjaringstermijn van zes maanden.

3.

Bij verzoekschrift van 5 maart 2010 heeft mevrouw C deze beslissing betwist voor de arbeidsrechtbank te Brussel.

Bij vonnis van 2 mei 2011, ter kennis gebracht aan mevrouw C op 12 mei 2011, heeft de arbeidsrechtbank de vordering ontvankelijk doch ongegrond verklaard en mevrouw C afgewezen van haar vordering.

4.

Bij verzoekschrift van 31 mei 2011 heeft mevrouw C hoger beroep aangekend tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank.

II. DE ONTVANKELIJKHEID.

Het verzoekschrift in hoger beroep werd neergelegd binnen de maand na de kennisgeving van het vonnis van de arbeidsrechtbank en is aldus tijdig.

De Rijksdienst voor Pensioenen betwist echter de ontvankelijkheid van het hoger beroep omdat het hoger beroep, in strijd met artikel 1057, 7° van het Gerechtelijk Wetboek, geen uiteenzetting van de grieven zou bevatten.

Het verzoekschrift in hoger beroep van mevrouw C bevat, in tegenstelling met wat de Rijksdienst voor Pensioenen voorhoudt, wel degelijk een uiteenzetting van de grieven tegen het vonnis. Indien de wettelijke eis dat het verzoekschrift in hoger beroep de grieven van het hoger beroep moet vermelden inhoudt dat de partij, die in beroep komt, moet aangeven waarom zij het niet eens is met de eerste rechter, is het echter niet vereist dat het verzoekschrift in hoger beroep een andere argumentatie zou bevatten dan deze die aan de eerste rechter werd voorgelegd. Het beroep kan hierop steunen dat de eerste rechter, door de argumentatie van de in beroep komende partij niet te volgen, een onjuiste toepassing gemaakt heeft van de wet. Mevrouw C kan met andere woorden vragen dat de door haar aangevoerde argumentatie aan een tweede onderzoek onderworpen wordt.

Het beroep is ontvankelijk.

III. BEOORDELING.

1.

Mevrouw C is van oordeel dat de verhoogde inkomensgarantie die zij ontving, niet kan beperkt worden als gevolg van het feit dat de heer S: T zijn hoofdverblijfplaats met haar deelde omdat deze, als gevolg van zijn onwettig verblijf op het grondgebied, op geen enkele wijze over enig inkomen beschikte of kon beschikken. Volgens mevrouw C is het niet logisch dat, indien een persoon als gevolg van zijn illegaal statuut van iedere uitkering verstoken blijft, met zijn aanwezigheid wel zou rekening gehouden worden voor de bepaling van het statuut van de persoon die hem ten laste neemt. Door de opname van die persoon geniet zij geen enkel voordeel: integendeel worden haar lasten verhoogd.

De Rijksdienst voor Pensioenen verwijst naar de wettelijke bepalingen en oordeelt, samen met de eerste rechter, dat deze niet toelaten een onderscheid te maken tussen de persoon die samenwoont (in de zin van dezelfde hoofdverblijfplaats hebben) met iemand die wettelijk op het grondgebied verblijft en degene die samenwoont met iemand die niet wettelijk op het grondgebied verblijft. Evenmin laat de wet toe een onderscheid te maken tussen de persoon die samenwoont met iemand die over een inkomen beschikt, en de persoon die samenwoont met iemand die over geen enkel inkomen beschikt.

2.

Artikel 6, § 1, van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen bepaalt het basisbedrag van de inkomensgarantie. Dit basisbedrag wordt toegekend aan de persoon die aan de in artikelen 3 en 17 van de wet bedoelde leeftijdsvoorwaarden voldoet en dezelfde hoofdverblijfplaats deelt met één of meer andere personen. Worden geacht dezelfde hoofdverblijfplaats te delen, de aanvrager en elke andere persoon die gewoonlijk met hem op dezelfde plaats verblijft. Het gewoonlijk verblijf blijkt hetzij uit de inschrijving in de bevolkingsregisters,

hetzij uit ieder ambtelijk of administratief stuk dat op een werkelijk verblijf op eenzelfde adres duidt.

Artikel 6, § 2, van de wet voorziet in een verhoging van het basisbedrag van de inkomensgarantie, door de toepassing van een coëfficiënt 1,50 voor de gerechtigde die dezelfde hoofdverblijfplaats niet met één of meerdere personen deelt, m.a.w. ten voordele van de persoon die alleen woont. Dezelfde bepaling houdt echter een opsomming in van een aantal categorieën van personen die niet geacht worden dezelfde hoofdverblijfplaats te delen met de aanvrager, ondanks het feit dat zij in het bevolkingsregister zijn ingeschreven op het adres van de aanvrager. Het gaat om de minderjarige kinderen of de meerderjarige kinderen waarvoor kinderbijslag wordt genoten en om de personen die in hetzelfde rusthuis of hetzelfde rust of verzorgingstehuis verblijven. Dezelfde bepaling voorziet ook dat de Koning andere categorieën van personen kan bepalen die niet geacht worden dezelfde hoofdverblijfplaats te delen. Als gevolg van deze bepaling werd door artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 5 juni 2004, tot uitvoering van de wet, de categorie van de personen die niet geacht worden dezelfde hoofdverblijfplaats te delen, uitgebreid tot de bloedverwanten of aanverwanten in de rechte neergaande lijn.

3.

Met de eerste rechter dient vastgesteld te worden dat de Rijksdienst voor Pensioenen een correcte toepassing gemaakt heeft van deze wettelijke bepalingen. Niets laat op zich toe te oordelen dat de aanvrager van de inkomensgarantie toch recht heeft op de verhoogde inkomensgarantie als hij dezelfde hoofdverblijfplaats deelt met andere personen dan degenen die in de wet of in het uitvoeringsbesluit opgesomd zijn, om de enkele reden dat die andere persoon onwettelijk op het grondgebied zou verblijven of zonder inkomen zou zijn.

4.

De vraag die zich echter stelt, en die impliciet vervat is in de besluiten van mevrouw C is echter of door deze wettelijke bepaling geen ongrondwettelijke discriminatie in het leven geroepen wordt doordat twee groepen van personen, die zich in een verschillende situatie bevinden, op dezelfde wijze behandeld worden. Het gaat in het bijzonder enerzijds om de groep van personen die dezelfde hoofdverblijfplaats delen met een persoon (en die geen persoon is die wettelijk geacht worden niet dezelfde hoofdverblijfplaats te delen) wiens aanwezigheid hen een economisch voordeel kan opleveren, wat verklaart dat zij enkel het basisinkomen ontvangen, en anderzijds om de groep van personen die eenzelfde hoofdverblijfplaats delen met een persoon waarvan de "samenwoning" hen op geen enkele wijze economisch ten voordele kan strekken, doch eerder een bijkomende last zal betekenen.

5.

In zijn arrest nr. 176/ 2011 van 10 november 2011 diende het Grondwettelijk Hof de vraag te beantwoorden of artikel 14, § 1, 1°, van de wet van 26 mei 2002 op het leefloon het gelijkheidsbeginsel niet schond doordat deze bepaling de groep van personen die samenwoonden met een persoon die kan bijdragen in het de gemeenschappelijke lasten van de huishouding op gelijke voet behandelde met de personen die samenwonen met een persoon die, zoals de illegale vreemdeling, op geen enkele wijze kan bijdragen in de gemeenschappelijke lasten van de huishouding.

Het Grondwettelijk Hof beantwoordde deze vraag bevestigend. Het Hof steunde zijn oordeel op de volgende overwegingen:

“B.5.2. De prejudiciële vragen hebben betrekking op de situatie van de rechthebbende op het leefloon, wiens samenwonende partner een illegaal op het grondgebied verblijvende vreemdeling is. Op grond van artikel 57, § 2, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn heeft die vreemdeling enkel recht op dringende medische hulp; hij heeft geen recht op een sociale uitkering en kan in beginsel evenmin een inkomen uit arbeid verwerven.

B.6.1. De eerste twee prejudiciële vragen hebben betrekking op artikel 14, § 1, 1°, tweede lid, van de wet van 26 mei 2002 in die zin geïnterpreteerd dat het « hoofdzakelijk gemeenschappelijk regelen van de huishoudelijke aangelegenheden » tussen een rechthebbende op het leefloon en zijn levenspartner, een illegaal op het grondgebied verblijvende vreemdeling, uitsluitend de verdeling van de huishoudelijke taken omvat, en niet vereist dat die levenspartner over bestaansmiddelen beschikt en dus financieel kan bijdragen in de uitgaven van het huishouden. De derde prejudiciële vraag heeft betrekking op die bepaling in die zin geïnterpreteerd dat het begrip « samenwoning » vereist dat de levenspartner van de rechthebbende op het leefloon, een illegaal op het grondgebied verblijvende vreemdeling, beschikt over bestaansmiddelen die hem in staat stellen om, zelfs op geringe wijze, financieel bij te dragen in de uitgaven van het huishouden.

B.6.2. Zoals aangegeven in B.2 en B.3, vereist het begrip « samenwoning » in artikel 14, § 1, 1°, van de wet van 26 mei 2002 dat de aanvrager van een leefloon uit het onder één dak wonen met de andere persoon een economisch-financieel voordeel haalt. Dit laatste kan erin bestaan dat de samenwonende over inkomsten beschikt, die hem toelaten bepaalde kosten te delen, maar ook dat de aanvrager door de samenwoning bepaalde materiële voordelen kan genieten waardoor hij minder uitgaven heeft.

De prejudiciële vragen moeten derhalve zo worden begrepen dat ze een vergelijking maken tussen, enerzijds, uitkeringsgerechtigden voor wie het samenwonen met een andere persoon een economisch-financieel voordeel oplevert en, anderzijds, uitkeringsgerechtigden voor wie dat niet het geval is, doordat ze samenwonen met een illegaal op het grondgebied verblijvende vreemdeling.

B.7.1. De rechthebbenden op het leefloon die samenwonen met een illegaal op het grondgebied verblijvende vreemdeling die niet over bestaansmiddelen beschikt en op geen enkele wijze kan bijdragen in de uitgaven van het huishouden, bevinden zich, ten aanzien van de verantwoording voor de in het geding zijnde bepaling waaraan in B.3 is herinnerd, in een situatie die wezenlijk verschilt van die van de rechthebbenden die uit het samenwonen een economisch-financieel voordeel halen. Immers, terwijl de laatstgenoemden daadwerkelijk een aantal schaalvoordelen kunnen halen uit het wonen onder één dak met een andere persoon en hun financiële situatie verbeterd zien door de aanwezigheid van die laatste, kunnen de eerstgenoemden geen enkel financieel voordeel halen uit de aanwezigheid van de persoon met wie samenwonen en blijven zij alle kosten van het huishouden alleen dragen. De gelijke behandeling van beide categorieën van personen beantwoordt niet aan het door de in het geding zijnde bepaling nagestreefde doel.

B.7.2. Het zou weliswaar niet gerechtvaardigd zijn dat een rechthebbende op een leefloon, de uitkering waarop hij recht heeft, zou kunnen verhoogd zien ten gevolge van het samenwonen met een illegaal verblijvende vreemdeling. In het licht van de door de wetgever nagestreefde doelstellingen op het vlak van het leefloon, zou het evenwel evenmin gerechtvaardigd zijn dat de rechthebbende op het leefloon, zijn uitkering verlaagd zou zien doordat hij samenwoont met een illegaal op het grondgebied verblijvende vreemdeling die niet over bestaansmiddelen beschikt en niet kan bijdragen in de kosten van het huishouden. In dat geval levert het samenwonen de uitkeringsgerechtigde immers geen economisch-financieel voordeel op.

B. 7.3. In die zin geïnterpreteerd dat het hoofdzakelijk gemeenschappelijk regelen van de huishoudelijke aangelegenheden tussen een rechthebbende op het leefloon en de illegaal op het grondgebied verblijvende vreemdeling met wie hij onder één dak woont, uitsluitend de verdeling van de huishoudelijke taken omvat, zonder dat wordt vereist dat het samenwonen de uitkeringsgerechtigde een economisch-financieel voordeel oplevert, is de in het geding zijnde bepaling niet redelijk verantwoord en is zij derhalve niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Rekening houdend met wat is vermeld onder B.6.2, dient de eerste prejudiciële vraag bevestigend te worden beantwoord.

B.8.1. Zoals het verwijzende rechtscollege in de derde prejudiciële vraag, alsook de Ministerraad oordelen, kan artikel 14, § 1, 1°, van de wet van 26 mei 2002 evenwel in die zin worden geïnterpreteerd dat de samenwoning veronderstelt dat het hoofdzakelijk gemeenschappelijk regelen van de huishoudelijke aangelegenheden vereist dat het samenwonen de uitkeringsgerechtigde een economisch-financieel voordeel oplevert. In die interpretatie, die ook degene is die de wetgever aan artikel 14, § 1, 1°, van de wet van 26 mei 2002 heeft willen geven, is dat artikel niet van toepassing op de rechthebbende die samenwoont met een illegale vreemdeling die geen bestaansmiddelen heeft en niet op enigerlei wijze kan bijdragen in de financiële lasten van het huishouden, zodat de aanvrager van het leefloon in dat geval recht heeft op een leefloon tegen het tarief « alleenstaande ».

B.8.2. In die interpretatie bestaat de in de eerste prejudiciële vraag bedoelde gelijkheid van behandeling niet, zodat de in het geding zijnde bepaling bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Rekening houdend met wat is vermeld onder B.6.2, dient de derde prejudiciële vraag bevestigend te worden beantwoord.

B.9. Zoals aangegeven onder B.4, moet de situatie van de aanvrager van het leefloon en de ontstentenis van bestaansmiddelen van de persoon met wie de aanvrager van het leefloon samenwoont, op individuele wijze worden vastgesteld door het sociaal onderzoek dat door de bevoegde diensten van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn wordt gevoerd, onder controle van de arbeidsgerechten.

Zoals de Ministerraad opmerkt, valt het niet uit te sluiten dat een illegaal verblijvende vreemdeling over bestaansmiddelen zou kunnen beschikken. Uit de interpretatie van de in het geding zijnde bepaling, zoals aangegeven in B.8.1, volgt dat, in het geval dat de aanvrager van een leefloon onder hetzelfde dak woont met een illegaal verblijvende vreemdeling die kan bijdragen in de uitgaven van het huishouden, de aanvrager als een samenwonende in de zin van artikel 14, § 1, 1°, tweede lid, van de wet van 26 mei 2002 kan worden beschouwd. In dat geval kan de aanwezigheid van die vreemdeling de uitkeringsgerechtigde immers een financieel-economisch voordeel opleveren.”

6.

De oplossing, weerhouden door het Grondwettelijk Hof, kan uiteraard niet zonder meer overgeplaatst worden op de huidige casus, omdat de wettelijke bepalingen verschillend zijn. In het kader van de wet van 26 mei 2002 heeft de wetgever een inhoudelijke invulling gegeven van het begrip samenwonen. In het kader van de wet van 22 maart 2001 heeft de wetgever een meer formeel criterium geformuleerd, met name het delen van dezelfde hoofdverblijfplaats.

De facto is de situatie inzake de inkomensgaranties voor ouderen echter in belangrijke mate vergelijkbaar. Wanneer de wetgever een hogere tegemoetkoming toekent aan de gerechtigde op een inkomensgarantie die alleen woont, in vergelijking met de persoon die dezelfde hoofdverblijfplaats deelt met een andere persoon, dan kan dit onderscheid enkel verklaard worden vanuit de veronderstelling dat degene die zijn hoofdverblijfplaats deelt met een ander persoon, daaruit een economisch voordeel haalt.

Het hof is er zich van bewust dat een uitbreiding van de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof inzake het begrip samenwonen in het kader van de wet van 26 mei 2002 op het leefloon, in de praktijk tot grote moeilijkheden aanleiding kan geven. Anders immers dan in het kader van de wet van 26 mei 2002, is in de wet van de 22 maart 2001 niet voorzien dat de vermogenstoestand van de aanvrager moet vastgesteld worden aan de hand van een individueel sociaal onderzoek.

Andere wetgevingen, zoals de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap, lossen dit probleem echter op door te voorzien in een weerlegbaar vermoeden. Aldus voorziet artikel 7 van de wet van 27 februari 1987, zoals gewijzigd door artikel 157 van de programmawet van 9 juli 2004, dat rekening wordt gehouden met het inkomen van de persoon met wie de gehandicapte een huishouden vormt (met uitzondering van de bloed- en aanverwanten in de eerste, tweede of derde graad), waarbij het bestaan van een huishouden wordt vermoed wanneer ten minste twee personen die geen bloed- of aanverwant zijn in de eerste, tweede of derde graad, hun hoofdverblijfplaats op hetzelfde adres hebben. De persoon met een handicap kan echter (art. 7, § 3) met alle mogelijke middelen het tegenbewijs leveren dat er geen sprake is van een huishouden in de zin van de wet. In zijn arrest nr. 170/2011 van 10 november 2011 heeft het Grondwettelijk Hof naar deze mogelijkheid verwezen om te oordelen dat er in het kader van de wet van 27 februari 1987 geen sprake is van een ongelijke behandeling tussen personen met een handicap die samenwonen met een bloed- of aanverwanten in de eerste, tweede of derde graad en de personen met een handicap die samenleven met een persoon die, zonder bloed- of aanverwant te zijn, deze persoon ten laste nemen.

Bij de vraag die zich stelt, is het volgens het hof als dusdanig niet dienend dat de persoon, die van een inkomensgarantie geniet, dezelfde hoofdverblijfplaats deelt met een persoon die zonder inkomen is omdat hij onwettelijk op het grondgebied verblijft. Een identieke situatie kan zich ook - wellicht uitzonderlijk - voordoen wanneer de persoon die beroep doet op een inkomensgarantie, dezelfde domicilie deelt een persoon die, als gevolg van allerlei omstandigheden, volledig buiten het vangnet valt van de sociale zekerheid en van de stelsels die een minimuminkomen voorzien, of die, om redenen die hem eigen zijn, geen beroep doet op bepaalde minimumvoorzieningen, zoals het leefloon.

7.

Het hof is dan ook van oordeel dat, alvorens recht te doen over de gegrondheid van het hoger beroep, een prejudiciële vraag dient gesteld te worden aan het Grondwettelijk Hof. De formulering van de prejudiciële vraag houdt rekening met de onder randnummer 6 geformuleerde bedenkingen.

8.

Het stellen van een prejudiciële vraag houdt niet in dat het hof het op dit ogenblik als voldoende bewezen beschouwt dat de persoon met wie mevrouw C een gemeenschappelijke woonplaats deelt, inderdaad een persoon is die effectief volledig zonder inkomen is en dat zijn aanwezigheid op geen enkele wijze aan mevrouw C enig voordeel kan opleveren.

In functie van het antwoord dat door het Grondwettelijk Hof gegeven wordt op de gestelde prejudiciële vraag zal mevrouw C desgevallend dienaangaande verdere informatie dienen bij te brengen, die haar bewering ten minste aannemelijk maakt.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het schriftelijk advies van de heer Jean Jacques André, advocaat-generaal,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk.

Alvorens uitspraak te doen over de gegrondheid van het ingestelde hoger beroep is, verzendt de zaak naar het Grondwettelijk Hof aan wie de volgende prejudiciële vraag wordt gesteld:

“Schendt artikel 6, § 2, van de wet van 22 maart 2001 op de inkomensgarantie voor ouderen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het personen die zich in een ogenschijnlijk identieke of vergelijkbare situatie bevinden, op dezelfde manier behandelt, te weten gerechtigden op een inkomensgarantie voor ouderen die hun gemeenschappelijke woning delen met een persoon, (andere dan deze waarvoor de wetgever een wettelijk vermoeden instelt dat zij niet geacht worden de hoofdverblijfplaats te delen) wiens “samenwoning” hen een economisch voordeel kan opleveren en de gerechtigden die hun gemeenschappelijke woning delen met een persoon wiens “samenwoning” voor hen geen economisch voordeel kan opleveren.”

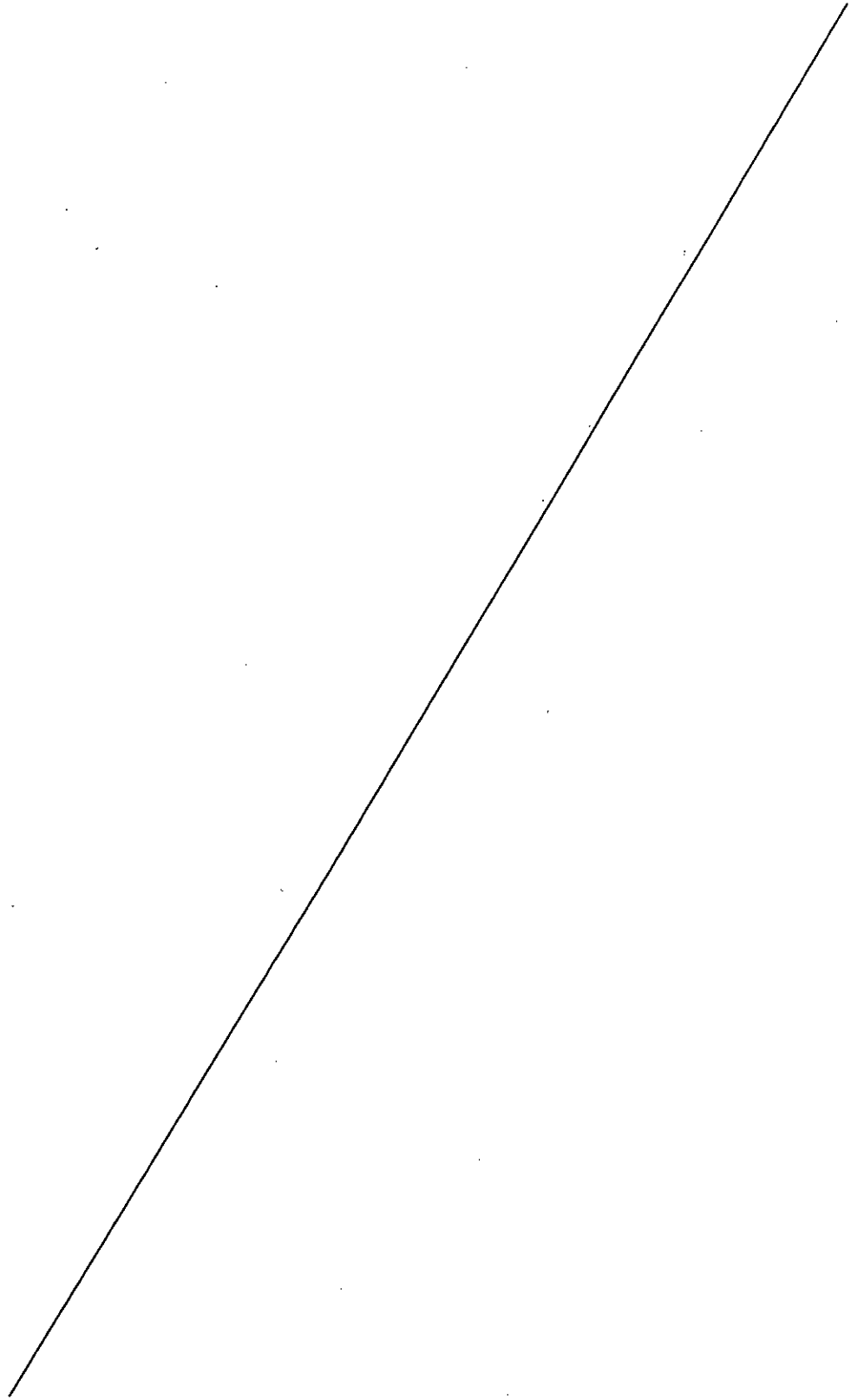
Secundair,

“Schendt artikel 6, § 2, van de wet van 22 maart 2001 op de inkomensgarantie voor ouderen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat het er niet in voorziet dat de gerechtigde, die een inkomensgarantie geniet en de woning deelt met een ander persoon (buiten deze die wettelijk niet geacht wordt dezelfde hoofdverblijfplaats te delen) en daardoor het recht verliest op de verhoogde tegemoetkoming, het bewijs

kan leveren dat het "samenleven" met deze persoon hem of haar geen enkel economisch voordeel oplevert."

Houdt de kosten aan.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

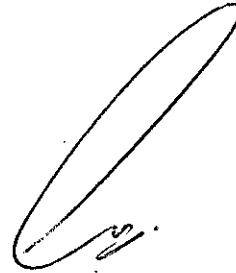
Fernand KENIS,
Ivo VAN DAMME,
Karel GACOMS,
arbeider,
bijgestaan door :
Sven VAN DER HOEVEN,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-

griffier.

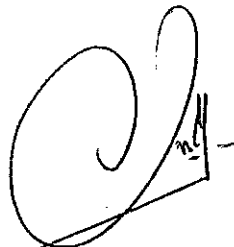
Sven VAN DER HOEVEN

Karel GACOMS

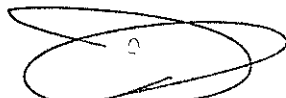
Ivo VAN DAMME

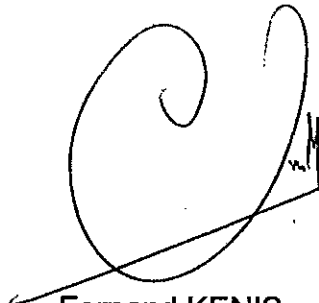
Fernand KENIS

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 15 november 2012 door:

Fernand KENIS
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Sven VAN DER HOEVEN

Fernand KENIS